

Chuyện chó và rắn

Dân gian thường nói chuyện vui ‘chó mèo’, với tôi kỷ niệm khó phai về mấy anh ‘chó và rắn’ theo tôi suốt đời. *Chó* trở thành vật cưng trong nhà từ nhiều nghìn năm qua, đặc biệt xứ sở này đi đâu cũng có công viên nho nhỏ cho chó ị với bao ni lông treo miễn phí để chủ nhân hót phân chó mỗi khi chó ị bừa bãi. *Rắn* là loại bò sát đáng sợ theo tôi. Tôi sợ nhất là hai con vật này đến cả cuộc đời mình, chúng gây trong tôi ấn tượng sợ hãi khi gặp chúng. Thế nhưng vẫn có nhiều người xem đây là món khoái khẩu trong các buổi tiệc hay nhậu nhẹt .

Khi tôi còn ở tuổi ăn chưa no lo chưa tới, lúc ấy khoảng tám tuổi , tôi đến nhà bạn tôi chơi. Nhà bạn tôi có nuôi con chó trắng đốm đen rất to không bao giờ sữa, khi tôi đến gần vuốt ve, vì nó rất đẹp, vô tình nó vồ lên và cắn ngay bên hông của tôi, tôi khóc to và bạn tôi nghe thấy, thế là anh em nó chạy đến lấy thuốc đỏ bông băng lau chùi cho tôi và bạn tôi nói :

Ngày mai đi chích ở bác sĩ và nhớ đừng nói cho ai nghe.

Tôi nín khóc và về nhà , hôm sau dì tôi (người hoa gọi là y) đến nhà thăm như thường lệ, tôi nói khẽ cho dì tôi xong và dì tôi đề nghị đến bệnh viện chích thuốc ngừa. Ngày hôm sau tôi được chích ngừa và bị ăn kiêng đủ điều, làm tôi rất bức mình. Vì có vết chó cắn, bạn tôi dặn kiêng cử ăn uống, nên tôi không dám ăn uống lung tung. Sau thời gian dài lành vết thương, trong trí nhớ của tôi lúc nào cũng sợ chó mà người đời hay nói *chó không sữa là chó cắn*, thật không sai.

Tuổi con nít thì chỉ nghịch ngợm vui đùa, không lo ngày mai, cơm áo gạo tiền, mỗi ngày sau giờ đi học về là chơi đùa với mấy đứa trẻ cùng xóm, chúng tôi chơi trò chơi đánh đũa, nhà chòi, cút bắt, nhảy cò cò, mỗi lần chơi trò chơi nhà chòi là chúng tôi chơi dai nhất và thích nhất vì dựng nhà chòi bằng rơm rồi lót tấm vải phía lót dưới và mang búp bê ngủ cùng. Một hôm, chúng tôi mãi chơi đến tối khoảng sáu giờ, nên không để ý bên cạnh có một cái mâm xe mà cha tôi hay để phía sau nhà. Vì nhà cha mẹ tôi bên cạnh là một công viên và có một cái mương nhỏ, tôi ra khỏi nhà chòi thì đụng phải cái mâm xe, không ngờ trong mâm xe lại có một *con rắn* nằm gọn trong đó, tôi nhìn thấy và hốt hoảng chạy vào nhà nói với cha tôi :

‘Có một *con rắn* trong mâm xe’

‘Tất cả ra ngoài chòi và vô nhà’ cha tôi quát

Cha tôi mang *con rắn* đi thả vào hồ ở ‘tịnh xá Ngọc Hưng’ gần đó, kể từ đó chúng tôi không được chơi trò chơi ấy nữa vì có thể mấy *con rắn* lại đến gần mấy đồng rơm của chúng tôi.

Chưa hết, đến năm mười bảy tuổi, người ta thường nói ‘mười bảy bẻ gãy sừng trâu’, sáng nào tôi cũng thức sớm nấu nước pha trà cho cha mẹ tôi và nấu cơm sáng cho cả nhà trước khi đi học. Một hôm, tôi đang rửa ấm trà, tay cầm ca nước cho vào thùng phi, vô tình tôi đụng vào cái gì đó mềm mềm và to, nó cử động và tôi giật bắn cả mình, một con trăn to tướng dài hơn năm mét ngoắc cái đầu lên nhìn tôi, tôi la lên và vứt cái ấm trà văng tung tóe, vì trời còn sẫm tối, nên cha tôi nghe tiếng tôi liền bật dậy và ra hỏi tôi?

Cái gì vậy?

‘*Con trăn* bự quá’ tôi nói

Cha tôi kêu anh trai và mấy người phụ việc cho cha tôi thức dậy, thế rồi mọi người loay hoay đưa *con trăn* qua nhà bên cạnh, đó là đồn cảnh sát, và họ cho biết là cách đó hai ngày có ăn trộm, ăn cắp *con trăn* này đi Phụng Hiệp và bị phát hiện nên họ bắt giữ anh trộm này và trăn lại, thật khủng khiếp *con trăn* được nhốt vào một cái phòng mà cửa sổ lại mở tung, nó đói quá lại bò sang nhà tôi tìm gà để ăn.

Ngày tôi lên Sài Gòn tiếp tục cho việc học của mình, một ngày đi thực tập tại một công ty Quận tư, trong nhóm thực tập cùng khóa thì đông nên tôi ít lưu ý những người xung quanh, có anh chàng cùng lớp người bắc quê Hà Nội và gia đình sống ở Liên Xô (thời ấy), anh chàng mời tôi về nhà người thân ở ngã tư chuồng chó (Quận Gò Vấp) chơi, tôi nhận lời và khi tôi đến nhà, đây là lần đầu tiên trong đời, tôi thấy cảnh nuôi chó để bán. Trời ơi, thật khủng khiếp chuồng chó như là lồng chim chất cao, không biết bao nhiêu con mà nói, kêu sủa in ỏi, tôi hết hồn và biết rằng đây là nơi cung cấp chó cho các chợ trong Sài Gòn, tôi sợ đến không nói được lời nào, gia đình mời tôi ở lại ăn cơm, và vô tình không biết tôi sợ chó, trên bàn ăn lại có thịt chó mà chỉ trong thời gian nhanh nhất, có thể họ đã làm ra các món

nhìn ngon miệng, tôi sợ điếng cả hồn rồi từ chối, ăn những món ăn khác.

Ấn tượng sâu sắc về *chó* và *rắn* trong tôi đến nay vẫn chưa quên mỗi khi tôi chiêm bao thấy chúng là tôi chạy trốn chết.

Khi sang nơi này, tôi vẫn bị nỗi ám ảnh về *chó* và *rắn* cứ theo mãi, trong chương trình học của tôi có nói nhiều về văn hóa các nước trong đó có nói về Việt Nam là tôi chú ý. Nhưng vô tình tôi nghe có bạn cùng lớp

‘*Người Việt Nam ăn thịt chó và thịt rắn hả?*’ bạn tôi hỏi

‘*Sao ?*’ tôi ngạc nhiên

Mày đọc đi trong bài này có nói, tất cả lớp dồn mắt về phía tôi và nhìn với ánh mắt khiếm nhã. Tôi đọc xong và khó chịu nói:

‘*Tôi nghĩ có, nhưng không phải là tôi*’

Hai loại thú vật này tôi sợ nhất trong đời làm sao mà tôi ăn nổi nó chứ?

Tôi nhớ rất rõ, mỗi sáng có chiếc xe camion nhỏ với hai anh thanh niên, chạy xung quanh thành phố để bắt mấy anh chó chạy lung tung không chủ quản lý vào trong xe, với một cây sắt dài có lọng tròn ở phần đầu để bắt mấy anh chó này về trại chó chích ngừa và gọi chủ đến nhận đóng phạt và nếu không ai nhận tức chó hoang thì mấy anh này được đưa vào lò quay cho mấy anh nhậu *chuyên nghiệp*.

Tôi hy vọng người dân Sóc Trăng ít hay không ăn *thịt chó* và *thịt rắn* như sách báo lưu truyền đến xứ sở này và cũng không phải là điều để chúng ta hãnh diện, mà hy vọng nhiều nhất ở các CHSHD, vì đâu chỉ có *rắn* và *chó* là món khoái khẩu của Sóc Trăng, còn nhiều và nhiều nữa là đằng khác như ‘bánh cống Sóc Trăng, bò dê bảy món, mì xào giòn, bún nước lèo Sóc Trăng, bún mắm, lẩu mắm, mắm chưng...’

Nguyễn Thị Tuyết HD 83-86

Bruxelles 03-2011